

Симо Додеровић

СВЕТИ КРАЉ ВЛАДИМИР ДУКЉАНИН
ДРУГИ ДЕО

А КОСАРА ВЈЕРНА ЉУБА МЛАДА
Усред стоног града Светиграда
Вјерно чека свога господара
да се врати од подмуклог цара
Па када јој допануше гласи
Да јој сунце Владислав угаси
И кад зачу погибију црну
Свијет јој се смрче и преврну
Тако оста неколико дана
Док се трже од љутије рана
па се крену несретна Косара
Да гроб тражи свога господара
И у томе великоме јаду
Оде царском проклетоме граду
Па кад стиже испред цркве паде
Ђе Владимир своју главу даде
Ту је слуге цареве мољаху
И код цара на дворове зваху
Она збори кроз тугу велику
"Нисам дошла у госте крвнику
него на гроб краљу мученику
па има ли иђе од вас роба
да ми смије показати гроба"
А један јој слуга одговара
"Племенита краљице Косара
ја сам био твога оца слуга
сад ме царе трпи због заслуга
на бријегу овом ође ево
ту почива тијело свечево
свечево је вјеруј ми заиста
јер из њега свијетлост заблиста
пламенови излазе из раке
и у таму шире своје зраке
због његових чудеса и силе
ту болесни иду на гомиле
молитвама својим да их вида
и болести тешке да им скида
причо ми је стари монах Тихон
о поноћи да је гледо и он
по небесу и сјајној звијезди
ђе на коњу диван витез језди
и у руци своју главу носи
као својој смрти да пркоси
приче страшне круже без престанка
од којих царе нема санка
нити грешној души има мира
од твојега драгог Владимира
па је трипут на гроб насртао
и свето му тјело сакривао
ал се оно сва три пута врати
и још јаче отпоче сијати".
Кад то рече овај витез стари
Племенитој краљици Косари
Мошти свеца и свијетлос ову

Тад пренесе у Дукљу његову
У његово мјесто најмилије
У Светиград храм свете Марије
И убрзо по том светом чину
Глас јој стиже о крвнику њину
Да га својском неђе у логору
Крв праведна стиже у шатору
Кад му војска сва бјеше поспала
И копрена сна на очи пала
Крв прокључа а правда се крену
И свијетлос чудна цара прену
Из сна скочи и преплашен виђе
Ђе му ратник пред очи изиђе
Који бјеше слика и прилика
Владимира небеског војника
Кад га спази препаде се јако
Слуге зовну да га спасе како
Ал од правде и Свевишњег Бога
Сакрити се још нико немога
но кад вјерни дотрчаше људи
Нађоше га са ножем у груди
Тако казна стиже грешног цара
А премудра Краљица Косара
Круну скиде дворски сјај остави
И у ризу монашку се зави
Својој болној души нађе мира
У тишини светог манастира
И крај свога краља Владимира
Ђе је драга сјећања хранише
Све докле је сестре сахранише
Подно нога краља вољенога
Пред очима Свевишњега Бога.